

Välillä aika menee nopeasti, kuitenkin samalla madellen. Ehdinkö minä, mitä jos en? Aivan kuin olisi kiire jonnekin. Minne muka? Tuntuu, että toiset kulkevat niin lujaa, liian lujaa. Ei ne mitään tiedä. Aina sama laulu. Samat suunnitelmat. Samaa polkua peräkanaa. Mihin ne luulee menevänsä? Entä jos sitä itse vaan juoksisi? Ei sekään kannata, ongelmia siitä tulee, jalkoihin rakkuloita. Pitää mennä rauhassa. Ei se ole minua varten. Juuskoot muut, minä en ole muut. Menen kuitenkin lenkille. Alku on kankeaa aina. Kengät ovat huonosti, sukat makkaralla, ilma kuiva tai pölyinen. Vähintään on liian kuuma tai kylmä. Miksei mikään ole hyvin? Juostessa on muutenkin aina rintaan pistänyt. Kyllä muut juoksee pitkin puistoja ja katuja. Muut, en minä. Naapurissa on yksi neliraajahalvaantunut. Se loukkaantui urheillessa, huonoissa olosuhteissa, ei osannut arvioida riskejä. Muut sanoi ettei kannata, ei se totellut. Meni vaan. Oli kuulemma ihan Suomen huippuja. Paiski menemään. Oli hurjapää, teki mitä halusi. Tai mistä minä sen tiedän, mitä se halusi tai oliko hurjapää? Tuntuu välillä että tiedän. Tiedän paljonkin. Tiedän, että tunnen. Enemmän kuin muut, siltä se tuntuu, ristiriitaista. Mistä sitä voi edes tietää? Ei sitä ainakaan voi mennä kysymään. Neliraajahalvaantunut. Minulla on ahtaanpaikan-kammo. Sen lähemmäksi en pääse kuvitelmissani neliraajahalvaantunutta. Mikään ei toimi. Makaan vaan, et voi liikkua. Ennen juoksit ja urheilit. Nyt pieni virhearvio määrittää koko loppuelämäsi ja kaikki on mennyttä. Kohtalokasta. Mitä jos teenkin saman virheen, muutkin ovat sen tehneet? Silmänräpäyksessä kaikki voi muuttua. Onko se sitä, kun epäonnistuu? Jää väliin jossa ei voi liikkua. Kädet ja jalat kuin jotain puuta. Ei, se on liian pehmeää ja elävää. Teräsputkea, sisältä onttoa. Kuitenkin todella kovaa. Tunnet epäonnistumisen puristuksena. Metallinen putki joka taipuu koneessa. Ei sillä ole omaa halua. Se ainoastaan kuumenee taitoksen kohdalta. Ei paljoa, sen verran että huomaat sen olleen taivutuskoneessa. Siihen se jää. Ei siltä kysytä miltä se tuntuu, ei se osaa vastata, enkä kukaan osaa kysyä. Makaan selläläsi rekassa matkalla tavarataloon. Matkan huhutaan olevan pitkä, kivinen ja vaikea. Todellisuudessa olet liinoilla kiinni muissa putkissa, päällä pakkausmuovia ja teippiä. Puristaa todella kovaa. Ne ovat jo kylmiä. Taivutuksesta syntynyt lämpö on ollut poissa kauan. Pressun alta kuuluu kuoppien kohdalla vaimeaa kilinää. Putket hakkaavat toisiaan vasten. Ei se kuulu kauas. Jos vieressä olisi samanlainen rekka, ei sen pressun alta mitään kuuluisi. Rengasmelu pitää moottorin säästyksellä huolen siitä. Jos putkilla olisi korvat ne kuulisi vain oman rekan kilinän. Ei ne oikeastaan muuta kuulisikaan. Pimeä takakontti, muita kolisevia putkia ja kaikilla sama määränpää. Hyllyyn ja käyttöön. Joku toinen päättää mihin ne käytetään. Osa menee viemäreiksi. Ihan sama mihin loput. Osa putkista jää käyttämättä. Ne ovat niitä hukkapaloja. Ei niitä tarvittu, koska jotain meni vikaan. Ei niitä valmistettu tismalleen kuten edellisiä. Taivutus oli hieman vino. Joistain oli unohtunut taivutus kokonaan. Toiset oli ihan solmussa. Ei ne sovi viemäreiksi. Näitä hukkapaloja koitetaan sitten jotenkin edes hyödyntää. Ne sulatetaan uudestaan. Välillä on niin huonoksi mennyt, että ei sulateta ollenkaan, on niin halpaa ainesta. Pistetään ne ros kiin mielummin, vaikei ne maadu. Nykyään sekin käy juoksemassa. Hyppynaru kaulalla se menee lenkille. Halvaantunut, juoksemassa. Noin käy vain elokuvissa. Ennalta arvattavissa, tylsissä elokuvissa. Niissä elokuvissa on aina sama juoni ja teemat. En edes halua miettiä sitä. Näitä elokuvia näytetään siellä rekan takakontissa. Elokuvissa paha saa palkkansa. Se on nykyään todella rikas. Hyvä kuitenkin voittaa, se ei huhujen mukaan tarvitse rahaa. Se oli kai päässyt karkuun. Oliko se juossut tarpeeksi kovaa? Ainakaan sillä ei ollut uusimpia lenkkareita, ne maksavat liikaa. Rakkuloita sillä ainakin on ja kaikki huonosti. Ei kuitenkaan aina. Nyt sillä on asiat hyvin. Sen hetken kun lopputekstit rullaavat. Parasta siinä on musiikki. Ei niitä nimiä koskaa kukaan lue. Pian filmi päättyy ja työntekijä vaihtaa rullan. Ihmiset valuvat ulos. Putken läpi on valunut taas paljon tavaraa. Aina sinne on joku jotain kaatamassa.

Ensimmäinen neuvoo mitä kannattaa kaataa. Toinen kertoo millä tavoin. Kolmannella on neuvot vähissä, se kaataa vain. Neljäs tyhjenee. Se puhdistaa itseään kemikaaleilla. Reikiä on siellä täällä, putken sisältö valuu ulos. Joskus neljäskin putki oli ehjä, nyt sen sisäpinnat on täynnä likaa. Sitä on kertynyt jo monta vuotta, olen varma, ettei kaikki lähde yhdellä tai kahdella huuhtelulla. Putket on sellaisia. Tässä putkessa oli valmistusvirhe. Sen sisäpinta ei saanut samanlaista kalvoa kuin muut. Ne sanovat, että sen takia sinne pinttyy likaa. Ihan lääkärissä asti on käyty. Kyllä lääkäri tietää, se on useita vuosia tehnyt näitä samoja huomioita, ihan niinkuin sen edeltäjät. Uusi filmi pyörii jo, se on se sama elokuva. Eri ihmiset katsomassa, näyttää silti samalta kuin edellinen salillinen. Mistä niitä erottaa, rekkoja tai saleja? Ei kai mistään.